

Sydämeen satutetut

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

Sydämeen satutetut

 SAGA
EGMONT

SARA STORM

Sara Storm

Sydämeen satutetut

SAGA Egmont

Sydämeen satutetut

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2019, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728295939

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Helvetti telttasairaalassa

Kourallinen taateleita ja tölkki limsaa. Se ei ollut varmasti minkään maan ravintosuositusten mukainen iltapala, mutta enempiään Sofia ei taipunut juuri nyt. Hän oli pitkäksi venähtäneen työpäivänsä jäljiltä lopen uupunut. Niin väsynyt, että nilkat olivat tutisseet, kun hän oli ottanut nopean suihkun yhden majoitusparakin kylkeen kyhättyssä kylpyhuoneen korvikkeessa. Siinä oli kolme seinäkettä, suihkuverho, ei kattoa, aurinkosähköllä toimiva vesipumppu ja monella eri kielellä monta kylttiä, joissa varoitettiin tuhlaamasta vettä.

Sofia ei ollut tuhlannut. Hän oli kastellut itsensä, hieronut palasaippuaa tukkaansa, kasvoilleen ja vartalolleen, sitten käynnistänyt suihkun uudelleen nopeaa huuhtelua varten.

Oman majoitusparakin edessä istui norjalainen sairaanhoitaja Trine polttamassa tupakkaa. Hän hymyili nähdessään Sofian. Trinellä oli niin vaalea tukka, että se oli oikeastaan valkoinen. Hänen pisamansa olivat tässä ilmanalassa villiintyneet, ne peittivät hänen kasvonsa otsasta leukaan. Niitä oli huulissakin.

- Vuoteesi on taas valmiiksi lämmitetty, Trine sanoi. - Onnentyttö.

- Hah. Arvaan, että hän on umpiunessa keskellä sänkyä, niin etten mahdu sinne ollenkaan, Sofia naurahti.

- Ainakin äsken hän oli vielä hereillä, Trine sanoi ja virnisti. - Pidä kiirettä.

- Pidänkin, Sofia sanoi. - Koska olen ihan poikki ja haluan nukkumaan.

Hän meni sisälle parakkiin äänettömin askelin, koska tiesi, että monet olivat jo unten mailla. Hänen vuoteessaankin nukuttiin, tai siltä ainakin ensin näytti. Jesper oli oikaissut 187-senttisen, liki satakiloisen vartensa keskelle sänkyä ja nykäissyt ohuen peitteen kaulaansa saakka. Sofia nosti peiton syrjään ja tökkäsi sormellaan miestä kylkeen. Tämä avasi heti silmänsä. Ei siis ollut nukkunutkaan, Sofia päätteli. Kun Jesper nukahti, häntä ei saanut hereille edes vieressä jyristelevä panssarivaunu. Niin väittivät hänen kriisinhallintajoukkojen toverinsa, ja Sofia uskoi sen.

- Minun pieni siperianhuskyni, yritätkö sinä kaluta minun kylkiluutani? Jesper ihmetteli.

- En yritä, sillä söin jo taateleita, Sofia sanoi. - Yritän vain päästä nukkumaan. Onnistuuko?

- Varmasti.

Sofia pudotti paidan ja pitkät housut yltään. Jesper siirtyi reunemmalle ja kahmi Sofian tiukasti kainaloonsa. Hän nukkui aina ilman paitaa, rauhallisesti ja sikeästi, ja se oli Sofian mielestä ihanaa. Hän nautti miehestä leviävästä lämmöstä ja rauhasta ja nukahti itsekin yleensä melko nopeasti. Niinä öinä, kun hän ei voinut nukkua Jesperin vieressä, hän pyöri vuoteellaan levottomasti ja heräili tuskanhikisenä pahoista unista. Jesper oli unisieppari, kuin supersankari lihaksikkaine vartaloineen. Hänen lähelleen painajaiset eivät uskaltaneet tulla.

- Minä odotin sinua jo vähän aikaisemmin, Jesper huomautti.

Sofia tiesi, mitä mies tarkoitti. Tässä majoitusparakissa nukkui hänen lisäksi yksitoista muuta sairaanhoitajaa, mutta täällä suhtauduttiin hyvin mutkattomasti kaikkiin elämänilmiöihin - myös kollegoiden mahdolliseen seksielämään. Omalla vuoteellaan sermin takana oli lupa tehdä mitä tahansa, kunhan ei häirinnyt muiden yöunia.

Sofia oli nukkunut tässä parakissa jo viiden kuukauden ajan, ja neljän kuukauden ajan oli useimpina öinä hänen sängyssään ollut myös Jesper.

- Huomenna, Sofia lupasi. - Jos en ole näin poikki.
- Okei. Tosin eihän sinun tarvitsisi kuin maata selälläsi, ja jos nukahtaisit kesken kaiken, ei se minua haittaisi...
- Lopeta, Sofia komensi ja yritti olla nauramatta, ettei mies innostuisi.
- Tai sinä puret, niinkö? Jesper ehdotti.
- Sitähän sinä toivoisit.
- Niin toivoisin. Siperianhusky, voitko purra minua edes ihan vähän?
- Hyvää yötä, Sofia toivotti, suuteli miestä ja puraisi häntä samalla hellästi alahuulesta.

Jesper ynähti tyytyväisesti. Viisi sekuntia myöhemmin hän oli jo unessa, tuo iso viikinki.

Sofia oli hänet tavatessaan ollut viettämässä vapaapäivää lähimmässä kaupungissa muutaman muun kenttäsairaalan naistyöntekijän kanssa. Pohjoismaalaisista koostunut kriisinhallintajoukkojen miesporukka oli tullut vastaan ja alkanut rupertella.

Suomalainen Petri oli ensin yrittänyt puhua Sofian kanssa, mutta Jesper oli heti iskenyt silmänsä häneen. Itsevarmasti hän oli työntynyt Petrin ja Sofian väliin. Hän oli ollut iso ja suulas ja röyhkeä ja varastanut Sofian huomion itselleen. "Suomalaiset ovat hiukan primitiivisiä ja siksi mielenkiintoisia", oli Jesper alkanut kiusata Sofiaa ja kutsunut häntä siperianhuskyksi. Sofialla oli muka samanlaiset silmät kuin tuolla koirarodulla.

Saksalainen lääkäri Kirsten oli nauranut Jesperin jutuille katketakseen.

- Sinäkö nimittelet muita primitiiviseksi, sinä ruotsalainen vastine Hulkille? hän oli ihmetellyt. - Ja tuollaisillako puheilla Tukholmassa hurmataan naiset?

- Ei toki, Jesper oli sanonut. - Ruotsalaisille naisille pitää lässyttää ja lepperellä, mutta suomalaiset naiset ovat eri juttu. Vai mitä, Petri?

- Niin kai, Petri oli mutissut hiukan synkkänä. Hän oli mulkaissut Sofiaa jotenkin nuhtelevasti, kuin haluten ihmetellä, että et kai sinä, maannainen, nyt tuollaiseen sorru? Sofiaa oli vain hymyilyttänyt. Hän oli ollut vielä silloin aivan varma, ettei sortuisikaan.

Jesper oli vielä samana iltana ilmaantunut kenttäsairaalan majoitusparakeille, etsinyt Sofian käsiinsä ja ojentanut hänelle ison valkosuklaisen Toblerone-suklaapötkön, jonka joku lomalta palannut ruotsalainen kollega oli tuonut.

- Tulit tarjoamaan minulle suklaata? Sofia oli ihmetelty.

Jesper oli nauranut valkoiset hampaat ruskettuneissa kasvoissa välkkyen.

- Nej, So-fiia! Minä tulin tarjoamaan itseäni, hän oli ilmoittanut. - Tästä suklaasta voit tehdä kuorrutuksen.

- Sinä olet kahjo, Sofia oli henkäissyt puoliksi ihastuneena, puoliksi kauhistuneena. Tämä oli hänen kolmas komennuksensa Lääkärit ilman rajoja -järjestön kenttäsairaalassa, eikä hän ollut koskaan aloittanut minkäänlaista miessuhdetta, vaikka tarjokkaita oli riittänyt. Niin hän oli ajatellut silloinkin - että sanoisi "ei kiitos" komealeukaiselle, raamikkaalle Jesper Danielssonille. Ja hän oli sanonutkin, monta kertaa, mutta mies ei ollut ollut siitä moksiskaan. Jos jotakin, Jesper oli tuntunut vain innostuvan lisää.

Kun mies oli muutaman päivän sitkeän piirityksen jälkeen pyytänyt Sofiaa illalla pienelle kukkulalle katsomaan tähtiä, oli Sofia jo aavistanut, että hänen vastarintansa murtuisi. Niin oli tapahtunut. Jesper oli kiepauttanut hänet suureen kainaloonsa ja suudellut häneltä jalat alta. Jälkeenpäin Sofia ei muistanut, oliko

nähty ainuttakaan tähteä. Hän oli valittanut siitä Jesperille.

Mies oli väittänyt nähneensä paljonkin tähtiä. "Mutta ne olivat kaikki sinun silmissäsi, siperianhusky", hän oli sanonut. Nähdessään Sofian ilmeen hän oli purskahtanut nauruun. "Anteeksi, unohdin, että olet suomalainen. Ei imelää lässytystä, yritän muistaa sen jatkossa."

Siitä illasta lähtien Jesper kulki päivittäin kriisinhallintajoukkojen tukikohdan ja kenttäsairaalan majoitusparakkien väliä. Sofialla on oma viikinkisoturi, työkaverit naureskelivat. Jesper tunsikaikki ja kaikki tunsivat hänet. Hän oli se hyväntuulinen, vaalea, iso ruotsalainen, joka pysähtyi rupattelemaan kaikkien kanssa ja kömpi öiksi suomalaisen sairaanhoitajan viereen.

Sofian suljettujen silmäluomien takana kulkivat kuin hidastettuna filminauhana kuluneen päivän tapahtumat. Kenttäsairaalan leikkaussalin potilaat, työkaverien kanssa vaihdetut sanat. "Saleh on huolissaan", lääkäri Kirsten oli sanonut. "Jotain on tapahtumassa."

Kirurgi Saleh oli kurdi ja melkein kotikonnuillaan, vaikka olikin joutunut pakenemaan kotoaan ja lähettämään perheensä pois. Hän tiesi yleensä ennen virallisia tiedotteita, jos tilanne oli muuttumassa. Nyt hän oli vain pudistellut päätään, kun Sofia oli kysynyt, mitä oli tapahtumassa. "En tiedä, mutta minulla on paha aavistus", hän oli vastannut ja katsellut telttasairaalan täysiä vuoteita otsa rypyssä. "Toivottavasti me emme joudu evakuoimaan heitä."

Sitä Sofiakin toivoi. Vastaleikattuja potilaita ei ollut hyvä lähteä siirtämään.

Olisi pitänyt kysyä Jesperiltä, tietääkö hän mitään, Sofia ajatteli huolissaan, mutta sitten väsymys vei voiton, ja hän upposi syvään uneen.

Jesperin muhkea käsivarsi oli aamulla edelleen kuin betonia Sofian ympärillä. Sofia yritti kiemurrella irti tämän otteesta lähteäkseen vessaan, mutta ei päässyt. Mikä luonnonoikku tuo mies onkaan, hän manasi mielessään. Normaalin ihmiset lihakset rentoutuivat, kun hän nukkui.

Hän kutitti miestä korvanlehdestä.

- Jesper, hyvää huomenta, aika herätä, hän sanoi ruotsiksi, sillä puoliunissaan Jesper ei ymmärtänyt englantia. Ruotsiin hän reagoi nopeammin, niin nytkin. Hän avasi silmänsä puoliksi ja hymyili raukeasti.

- So-fiia. Mikset sinä puhu minulle aina ruotsia? hän ihmetteli. - Tuo sinun aksenttisi on ihan helvetin seksikäs.

- Ruotsalaiset ovat ilkeitä heti aamulla, Sofia kuittasi.

- Minä olen ihan tosissani, Jesper väitti. - Jos ruotsalaismiehet tietäisivät, miltä suomalaisnaiset kuulostavat puhuessaan ruotsia, he lähtisivät kaikki lahden yli hakemaan itselleen naista.

- Tiedän yhden ruotsalaisen, joka ei ensi yönä nuku oudolla aksentilla puhuvan suomalaisnaisen vieressä, vaan lattialla rottien ja torakoiden kanssa, Sofia uhkasi. Hän oli noussut vuoteesta ja kiskoi housuja ylleen, mutta Jesper kohottautui puoliksi pystyyn, eikä tarvinnut kuin yhden käsivarren pyöräyttääkseen Sofian takaisin vuoteelle ja paidattomaan syliinsä.

- Nej nej, So-fiia, nej, Jesper aneli ja suukotti Sofian kaulaa unenlämpimillä huulillaan.

Trine kurkkasi kangasseinäkkeen takaa virnuillen.

- Hyvää huomenta, kyyhkyläiset, hän toivotti. - Tuletteko aamiaiselle, vai aiotteko syödä toisenne?

- Minä olisin valmis mihin tahansa, mutta Sofia ajattelee pelkkää ruokaa, Jesper valitti.

- Sinulla on niin rankkaa, Trine päivitteli, pyöritteli silmiään ja lähti.

- Minä tulen, Sofia huikkasi, puki loput vaatteet ja lähti Trinen perään telttakatokselle, jossa he ruokailivat.

Jesper tuli kohta perässä, mutta vain suikatakseen suukon Sofian ohimolle.

- Nähdään myöhemmin, siperianhusky, hän toivotti ja lähti kansainvälisten kriisinhallintajoukkojen tukikohtaan nauttimaan tuhdimpaa aamiaista, kuin mitä täällä olisi ollut tarjolla.

Kello yhteentoista saakka päivä oli kuin mikä tahansa muu viimeisten viikkojen aikana. Sitten alkoi kantautua jyrähtelyä, kuin kaukaista ukkosta. Kenttäsairaalan johtaja sai puhelun: lähimmän kaupungin edustalla taistellaan. Kaupunkiin ja sen liepeille oli tehty useita pommi-iskuja, ja nyt Isisin joukot taistelivat Irakin joukkojen kanssa päästäkseen takaisin kaupunkiin, josta ne oli muutama kuukausi sitten ajettu pois.

Kaikki kiireettömät leikkaukset lykätään, johtaja päätti. Siltä varalta, että potilaat joudutaan evakuoimaan. Ja siltä varalta, että tänne tuodaan pommi-iskuissa loukkaantuneita ihmisiä.

Sofia yritti pysytellä rauhallisena, mutta tunnelma sairaalassa oli äärimmäisen hermostunut. Kukaan ei enää rupertellut letkeästi eikä laskenut leikkiä kollegoiden tai potilaiden kanssa. Sofia vilkuili syrjäsilmin Salehia, joka ei ollut pitkään aikaan puhunut mitään. Miehen käsi puristui tuon tuostakin nyrkkiin. Sofia tiesi, miten paljon tämä pelkäsi ja vihasi Isisiä. Saleh ei ollut nähnyt perhettään kahteen vuoteen. Vaimo ja kaksi lasta olivat pakolaisleirissä Turkin rajalla. Saleh soitti heille joka ilta. Jos hän ei ollut saanut heihin yhteyttä, hän oli seuraavana aamuna huolesta sairas, mykkä ja puhumaton.

Saleh tiesi, millaisiin tekoihin Isis pystyi. Hän oli kertonut, että sen edustajat olivat heittäneet hänen

nuorimman veljensä alas korkean rakennuksen katolta, koska häntä oli epäilty homoseksuaaliksi. Veli oli kuollut pudotuksessa saamiinsa vammoihin.

Ensimmäinen auto saapui tunnin kuluttua pahaenteisen jyrinän alkamisesta. Se toi mukanaan neljä pommituksessa loukkaantunutta. Sofia oli auttamassa heistä viimeisintä paareille, kun joku huusi, että tulee toinenkin auto. Ja heti sen takana kolmas.

Saleh sulki ompeleilla leikkaushaavaa. Hiki virtasi hänen otsaltaan kohti silmiä ja nenänvartta. Leikkaus oli ollut näissä oloissa haastava, mutta luultavasti hän oli pelastanut sirpaleesta vatsaan haavoittuneen naisen elämän. Saleh pysäytti kätensä pariaksi sekunniksi, kun Sofia kuivasi paperipyyhkeellä hikeä hänen otsaltaan.

- Minä käyn katsomassa tilannetta, Sofia sanoi heitettyään pyyhkeen roskapussiin.

Molemmat kenttäsairaalan leikkaussalit olivat toimineet tauotta monta tuntia. Vakavasti loukkaantuneita oli paljon enemmän kuin kukaan oli osannut edes pelätä. Saleh, Kirsten, Sofia ja Trine sekä kaikki muut lääkärit ja sairaanhoitajat kävivät jatkuvaa kilpajuoksua kuoleman kanssa.

Potilaille ei ollut sänkyjä. Heitä makasi telttakatoksessa vierä vieressä, ja Trine parin muun hoitajan kanssa teki parhaakseen helpottaakseen heidän oloaan. Jokainen auton tuoma loukkaantunut oli saanut värikoodin. Vihreiksi koodatut potilaat olivat haavoittuneet lievimmän, mutta Sofia näki, että punaisella nauhalla oli merkitty vielä monta potilasta. He olivat hengenvaarassa ja tarvitsivat apua nopeasti.

- Otatteko te tämän vanhan miehen seuraavaksi? Trine kysyi huomattessaan Sofian. - Hänellä taitaa olla sirpale keuhkossa.

Vanhus oli laitettu kylkiasentoon. Hän oli kalpea ja hengitti vaivalloisesti.

Trine tarttui sekunniksi Sofiaa ranteesta. Hänen silmänsä olivat kyynelissä.

- Tämä on ihan helvettiä, hän kuiskasi.

Sofia seurasi kollegan katsetta ja tajusi, mitä parin metrin päässä makasi: mustalla koodattuja potilaita. Avun ulottumattomissa olevia, kuolleita. Sofia jähmettyi tajutessaan pienet kädet ja jalat. Hän kääntyi kiivaasti ja palasi leikkaussaliin, jossa Saleh oli juuri saanut työnsä valmiiksi.

- Siellä olisi keuhkoihin haavoittunut vanha mies, Sofia sanoi. - Ja Saleh. Siellä on neljä kuollutta lasta.

Saleh kääntyi katsomaan Sofiaa. Järkytyksen pystyi näkemään hänen kasvoiltaan leikkausmaskista huolimatta.

- Neljä?

Sofia nyökkäsi, ja Saleh sanoi jotain kurdiksi. Miehen ääni oli vihainen ja turhautunut. Oliko se rukous vai kirous, Sofia ei tiennyt. He kiiruhtivat yhdessä hakemaan seuraavaa potilasta.

Hiekka maistui suussa ja kurkussa. Sofia tajusi, ettei ollut moneen tuntiin muistanut juoda. Saleh ei juuri nyt tarvinnut häntä, joten hän siirtyi sivummalle, riisui hanskansa ja joi ahneesti vettä muovipullosta. Olisi jaksettava, vieläkin. Saleh teki viimeisiä ompeleita, ja kohta he hakisivat taas uuden potilaan. Sofia oli kuullut, että juuri äsken oli jälleen tullut auto. Toivottavasti ei enää montaa, hän oli ajatellut ja lukenut saman toiveen Salehin silmistä. He olivat jaksamisensa äärirajoilla.

- Sofia!

Se oli Trine, hän tarttui Sofiaa käsivarresta ja näytti siltä, että oli kauhuissaan.

- Tule!

Mitä nyt, lisää pahasti loukkaantuneita lapsiako? Sofia lähti Trinen mukaan ja yritti valmistautua näkemään lisää kauheuksia. Siihen, mitä hän kohta näkisi, hän ei kuitenkaan osannut valmistautua.

- Sofia, se on Jesper, Trine parahti ja kääntyi hänestä pois päin. Sofia ehti nähdä, miten tämän kasvot vääristyivät.

Jesper oli siis haavoittunut! Pahastiko? Sofian katse liukui kiireesti katoksessa makaavien ihmisten yli. Ei, hän ei nähnyt haavoittuneiden joukossa tuttuja ruskean ja vihreän kirjavia maastokuvioisia vaatteita eikä valtavia, 46-numeron aavikkomaihareita. Hän harppasi eteenpäin, ja sitten hänen maailmansa keinahti.

Hän näki Jesperin. Mies makasi kyljellään silmät suljettuina. Hänen takkinsa oli auki, ja paita oli rinnan kohdalta tummassa veressä. Siitä Sofian katse siirtyi nauhaan, jolla Jesper oli merkitty. Se oli musta. Trine oli laittanut Jesperille mustan nauhan.

Sofian jalkojen alla oli kuumaa hiekkaa, mutta hän jäätty paikoilleen. Ympäröivät äänet lakkasivat hetkeksi kuulumasta, ne eivät yltäneet hänen korviinsa saakka. Sitten käsi laskeutui hänen olkapäälleen.

- Se on käynyt nopeasti, Saleh sanoi. - Hän ei ole kärsinyt.

Jesper ei ole kärsinyt, Sofia toisti itselleen. Se on tärkeää.

- Sofia, me tarvitsemme sinua nyt, Saleh jatkoi. Hänen kätensä oli edelleen Sofian olkapäällä. Raskaana, velvoittavana.

Se oli totta: ne, jotka olivat vielä eläviä, tarvitsivat häntä. Jesper ei enää tarvinnut, ei koskaan. Hän ei tarvinnut siperianhuskyltaan enää mitään.

Sofia seurasi Salehia seuraavan potilaan luo. Hänen kaikki aistinsa olivat väsymyksestä huolimatta yhtäkkiä